

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

92
Carl og Emma.

Den fulde Maaned rædsomt lyst
Hen over Dødens Hvilested.
Hver Vandrer taus tilbagehste
Dg sanker bange Diet ned.
Kun Karl og Emma frygted ikke,
De forgløs sad ved Lindens Fod
Eksjont Læben taug, dog deres Blikke
Hinanden tydelig forstod.

Med Et rev Karl sig fra sin Pige,
En Anelse ham gjennemfor,
„At Emma, kunde Du mig svige
Dg glemme Eden som du svor!
Jeg reiser nu til fjerne Lande,
Vangt fra mit Fødehjem og Dig;
Men lov mig at din Ed skal haande,
At du vil evig elske mig.“

„Jeg sværger ved de Dødes Gjemme,
Dg ved min elskte Moders Grab,
At jeg skal aldrig, aldrig glemme
Det Trostabeløste jeg Dig gab!“
Saa Emmas Ord i Natten lode,
Dg snart henrykte Karl blev tys
Thi hendes Læber hans jo mødte
Dg sukkede hans Mand med Rys.

Med Tro til Eden rolig mødte,
Nu Karl Skilsmisens tunge Dag
Stum var hans Sorg, skjont Hjertet blødte
Ved Giftovs sidste Favnetaag.
Men Pigens Sorg ei Død kan tegne,
Fortvivlet Hænderne hun vred;

V box 18:535

Døddbleg man hende saa at segne,
Da han i Baaden stiger ned.

O Dvindehjerter, dig at grunde,
Det mægter ingen Dødelig,
Tre Maaneder med Sorg henrundne,
I Dem hun var utroftelig;
Nu kommer Vintren der indbyder
Til Valler og til Lystighed;
Berust af Glæden snart hun bryder
Sit Lofte og sin Trostabsed.

Et Aar gaar hen, og da med Skatte
Gjemkommer Karl saa frødefuld:
Hans Flid ham Emma skal erstatte,
Med hende deles skal mit Guld.
— Alt slumrede Naturen rolig
Og Maanen straaled klar og rund,
Da han var nær ved hendes Dolig
En silbrig Vinteraftenstund.

Han ser saamange Lys at brende
I Vinduene hist og her;
Ei ahner han det gjælder hende
Som han saa inderlig har kjer.
„Hvem har nu Bryllup?“ bliver sporet,
„Den smukke Emma“, Svaret lod;
„Hun længe nok har sadt og sørget
For En, der uidentvilt er død“.

„Hvad? Emma gift — o nei du irrer;
Den Emma gift, som hisset bor?“
— „Ja hende er det! hvi forvirrer
Dig, unge Mand saa mine Ord?“
Hvad ligner vel den Armes Smerte!
Mod Himlen stirrede han stivt:
Knust var det Haab, han længe nærte,
Tabt var ham Emma, hun var gift,

Et Dieblif — og Sorgen viger;
Hevn farver rød den blege Kind,
Han op af Drappen hurtig stiger

Og styrter vild i Salen ind:
Forgjæves holder man hans Arme,
Han iler til den smukke Brud
— Han skuer Emma! Hevn og Harmen
Af Kjerligheden sluffes ud.

„Frygt ei, Trolose! nu gjengiver
Jeg Dig hin Aftens svorne Ed.
En Andens Brud du villig bliver,
Hvad nytter da min Kjerlighed?
Vi fillas ad — Gud dig forlade!
Sog nu som før at glemme mig
— Du svog mig! dog jeg kan ei hade,
Jeg elsker, jeg tilgiver Dig!“

Med disse Ord, en Kniv han stoder
Dybt i sit Bryst med al sin Magt;
Blod strømmer ud og overbløder
Den falske Emmas Bruddragt.
Umægtig over Karl hun falder,
Forsildig angrede sin Ewig;
Forsildig hun tilbagefalder
Det blodbestænkte folde Dig.

Forgjæves søger hun at glemme
Den arme Karl i Glædens Favn:
Sambittighedens Tordenstemme
Tilraaber den Bedragnes Navn;
Og naar den blege Maane lyser
Hen over Dødens Hvilested,
Hun ved hver Skygge bange gyser
Og tænker paa den brudte Ed.

Krigsfang.

Seer I, hvem der kommer her? Nu ei Tid der er
Til at sørge mer! Friskt Mod, Liv og Lystighed Seg i
Krig og Fred Fører med. Man ser Ei her En Kavaler
Med sin Maner, O nei! Hos mig Det Fine mærkes ei
En grov Krabat, Som er parat Til Alt, naar han bli'r
deserter, Er Eders Ven og Kammerat, Den tappre
Landsoldat!

Sig, hvad der iverien er! Jeg er kommen her For
at hjælpe Jer; Hør nu! hvor skal Slaget staa, I kan
stole paa, Jeg skal slaa. Min Dei Man ei Kan spørre
mig, — Den kjender jeg; Blot frem! Ud, frem, Dg
atterlige frem! Trods Ild og Vand Dg Blod og Brand Blot
fremad Marsch det skal gaa an; Thi Landsoldaten holder
Stand, Dg slaa's til sidste Mand.

Fremad, frem i lystig Takt, Selv mod Overmagt
Gaar han uforsagt; Blot hans Bajonet man ser, Saa
behøves der Ikke mer. Dg naar Han staar — Gud
hjælpe den, Der Slaget faar! Dg hver Iser Af dem
han kommer nær. Dg faar han da en Kugle — ja
Saa gaar han dog jo pent herfra; Hans Afsted er et
stolt Hurra, — Hurra! Hurra! Hurra!